

Θ Ε Α Τ Ρ Ι Κ Η Ζ Ω Η

Θέατρον Νεαπόλεως: „Τὸ Στοιχίημα“, παραμῦθι εἰς πράξεις τρεῖς, ἔμμετρον, ὑπὸ Ἰωάννου Πολέμη.

Ἡ «χώρα τῶν ὄνειρων» ὅπου διαδραματίζεται τὸ παραμῦθι τοῦ κ. Πολέμη, εἶνε ὅπως κάθε ἄλλη χώρα. Ἔχει ἓνα ὠραῖον παλάτι, μὲ πολλὰς εὐράς καὶ μὲ διπλὰ παραπετάσματα, διὰ νὰ εἰμποροῦν νὰ κρύπτονται εὐκόλα αἱ βασιλοπούλαὶ καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ κρυφακούουν. Ἔχει ἓνα βασιλέα ἀγαθόν, εὐπιστόν, χονδροκομμένον καὶ ὀλίγον τι ξύλινον. Ἔχει μίαν βασίλισσαν κακὴν, μοχθηρὰν, διεφθαρμένην, ἄπιστον, — καὶ φυσικὰ, ἀφοῦ δὲν εἶνε μητέρα ἀλλὰ μητριὰ τῆς ὠραίας βασιλοπούλας. Ἡ ὠραία βασιλοπούλα ἔχει τὴν παραμάναν τῆς, τὴν ἀγνότητά τῆς, τὴν εὐαισθησίαν τῆς καὶ ἀρκετὴν δόσιν πονηρίας· πρὸς τὸ παρὸν μισεῖ τὴν μητριάν τῆς καὶ λατρεῖ τὸν πατέρα τῆς. Τὸ παλάτι ἔχει ἓνα σωρὸν αὐλικούς, φλυαροὺς, περιέργους καὶ ἀνάλατους, καὶ ἓνα κῆπον «ἀνθόσπαρτον» ὅπου ρεμβάζουν οἱ ἔρωτευμένοι. Ὅπως οἱ αἰῶνες, καὶ τὰ παλάτια ἀντιγράφουν ἄλληλα...

Ἡ ὠραία βασιλοπούλα, — Ἀνθοῦσα τὴν λέγουν — εἶνε εἰς ὄραν γάμου. Ὁ πατέρας τῆς ἐπιθυμεῖ νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ, καὶ εὐτυχῶς οἱ γαμβροὶ δὲν λείπουν. Τρεῖς εὐρίσκονται τώρα εἰς τὸ παλάτι, διεκδικοῦντες τὴν ἀβρὰν τῆς χεῖρα: ὁ Ροδεῤῆγος δουξ τῆς Βενετίας, ὁ πρίγκιψ τῆς Περγάμου καὶ ὁ πρίγκιψ τῆς Ραιδεστοῦ. Ἄλλ' ἢ Ἀνθοῦσα, — ὅπως συμβαίνει συχνά, καὶ ὄχι μόνον εἰς τὰ παραμῦθια — δὲν δέχεται κανένα. Δὲν θέλει νὰ ὑπανδρευθῇ, διότι, φεύγουσα, θάφινε μόνον τὸν πατέρα τῆς μὲ τὴν κακὴν βασίλισσαν Φλώραν, τὴν μητριάν τῆς, τὴν ὁποίαν φοβεῖται:

... Δὲν πρέπει ἐγὼ νὰ φύγω.

Γι' ἀγάπη τοῦ πατέρα μου κάθε μου πόθο πνίγω.

Ὁ νοῦς μου πρέπει ἀκοίμητος ἐδῶ νὰ παραστέκη

Γιὰ νὰ προφθαίῃ κάθε τί ποῦ ὁ νοῦς τῆς θά'τον πλέκη.

Καὶ διὰ νὰ κερδίσῃ καιρόν, καταφεύγει εἰς τὸ ἐξῆς στρατήγημα. Τὰς ἡμέρας ἐκείνας, ὁ πα-

τέρας τῆς εἶχε προσκαλέσῃ ἓνα περίφημον ζωγράφον, τὸν Πάμφιλον, διὰ νὰ τῆς κάμῃ τὴν εἰκόνα τῆς. Πρὸς τὴν εἰκόνα αὐτὴν οἱ τρεῖς μνηστῆρες πρέπει νὰ ἐκφράσουν, καθένας μὲ τὴν σειράν, τὸν ἔρωτά των, καὶ ὅποιος κατορθώσῃ νὰ τὴν συγκινήσῃ μὲ τὰ λόγια του — τὴν εἰκόνα — νὰ τὴν κάμῃ

... συγκίνησι νὰ νοιώσῃ

καὶ νὰ τὴν δείξῃ φανερὰ στὴν ὄψιν τῆς...

ἐκεῖνος θὰ εἶνε ὁ ἐκλεκτός, ἐκεῖνος θὰ γίνῃ ἄνδρας τῆς βασιλοπούλας.

Αὐτὸ εἶνε τὸ στοιχίημα, τὸ ὁποῖον προβάλλει εἰς τὸν πατέρα τῆς ἢ Ἀνθοῦσα. Τώρα ὅμως ἔχει καὶ ἄλλον λόγον, πολὺ σπουδαιότερον ἀπὸ τὸν φόβον τῆς μητριᾶς, διὰ νὰ ἐπιμείνῃ: Ἀγαπᾷ τὸν ζωγράφον Πάμφιλον, — ἤμποροῦσε νὰ γίνῃ διαφορετικὰ; — καὶ ὁ μυστικός τῆς πόθος εἶνε νὰ τὸν ὑπανδρευθῇ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ τὰ ὄνειρά τῆς θὰ ἐπραγματοποιουῦντο, καὶ εἰς τὸ παλάτι θὰ ἤμποροῦσε νὰ μείνῃ, φρουρὸς ἀκοίμητος τοῦ πατέρα τῆς καὶ κατάσκοπος τῆς μητριᾶς τῆς. Τώρα, εἶνε ὅλως διόλου περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι καὶ ὁ ζωγράφος ἐπίσης ἀγαπᾷ τὴν βασιλοπούλαν. Ἀλλά:

Κι' ὁ πιὸ γοργότερος ἀετός, ποῦ ξεκινᾷ ἀπ' τὰ κάστρα
Ὅσα ψηλὰ κι' ἀν' σηκώθῃ, μορεῖ νὰ φθάσῃ τᾶστρα;

Ἔ, αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμεν...

Ὁ πατέρας τῆς βασιλοπούλας δέχεται τὸ στοιχίημα, καὶ οἱ τρεῖς μνηστῆρες ἐτοιμάζονται νὰ ὑποβληθοῦν εἰς τὴν παράδοξόν δοκιμασίαν. Ἄλλ' οἱ τρεῖς ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ μείνουν δύο. Τὸν πρῶτον καὶ τὸν καλλίτερον, τὸν δοῦκα τῆς Βενετίας, τὸν θέλει διὰ λογαριασμόν τῆς ἢ Φλώρα. Τοῦ κατηγορεῖ τὴν προγονὴν τῆς, τοῦ ἐκφράζει ἔρωτα, τὸν καταφέρνει, καὶ εἰς μίαν στιγμὴν πίπτει στὴν ἀγκαλιά του. Τὴν ὄραν ἐκείνην ἴσα-ἴσα νὰ καὶ ὁ βασιλεύς! Δια-

κρίνει κάτι φοβερόν εις τὸ σκότος τῆς αἰθούσης, καὶ ζητεῖ φῶτα διὰ νὰ βεβαιωθῇ... Ἄλλ' ἢ Ἀνθοῦσα, ἡ ὁποία ἦτο κρυμμένη ὑπὸ τὸ διπλοῦν παραπέτασμα καὶ τὰ εἶχεν ἀκούσει καὶ τὰ εἶχεν ἰδῆ ὅλα, ἔξορμᾶ, ἀπωθεῖ τὴν μητριαν τῆς; καὶ — πρὶν ἔλθουν τὰ φῶτα — ἀντικαθιστᾶ τὴν Φλώραν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ροδερίγου. Καὶ ὅταν πλέον φθάνουν τὰ φῶτα, ὁ βασιλεὺς δὲν βλέπει — ὅπως ἐνόμισεν εἰς τὴν ἐρχομὴν — τὴν σύζυγόν του ἀπιστον, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα του... βιαστικὴν καὶ ὀλίγον παράσπονδον. Διότι εἶχε κάμει τὴν ἐκλογὴν τῆς, χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὸ στοίχημα... Ἐν τούτοις ὁ ἀγαθὸς βασιλεὺς τὴν συγχωρεῖ προθυμότατα, καὶ δέχεται ὡς γαμβρόν του τὸν δοῦκα τῆς Βενετίας.

Ἄπὸ ἐδῶ ἀρχίζει τὸ δράμα τοῦ Παμφίλου Ὁ δυστυχὴς ζωγράφος δὲν γνωρίζει, ὅτι ἢ Ἀνθοῦσα του ἠναγκάσθη νὰ φανῇ ὅτι θέλει τὸν Ροδερίγον, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰποκρύψῃ τὸ αἶσχος τῆς μητριάς τῆς καὶ νὰ σώσῃ τὴν τιμὴν τοῦ πατέρα τῆς. Τὸ μυστικόν τῆς τὸ κρύπτει ἀπὸ ὅλους, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸν ἀληθινὸν ἔραστήν. Οὕτως ἐπέρχεται ρῆξις, ὁ ζωγράφος πετᾶ τὰ πινέλα του, ἀφίνει ἡμιτελὴ τὴν εἰκόνα, καὶ φεύγει. Μόνον διὰ τῆς μεσιτείας τῆς παραμάνας — ἡ ὁποία ποιὸς ξέρεῖ τί τοῦ εἶπεν, — φαίνεται ὅτι ἐπιστρέφει καὶ τὴν ἀποτελειώνει. Ἄλλὰ τὸν ἔρωτα ἔχει διαδεχθῆ ἢ ἀπόγνωσις.

Ἐν τούτοις ἐπέρχεται ἐξηγήσεις μεταξὺ Ἀνθοῦσας καὶ Ροδερίγου. Ἡ Βασιλοπούλα τῷ λέγει διὰ ποῖον λόγον ἐδέχθη τὴν χεῖρά του, καὶ τὸν διαβεβαιώνει ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾶ, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ τὸν ἀγαπήσῃ, καὶ ὅτι θὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ὡς σύζυγος μόνον κατὰ τύπους. Ὁ Ροδερίγος, ὁ ὁποῖος μετενόησεν ἀμέσως διὰ τὴν στιγμιαίαν καὶ ἔνοχον ἰδιοτροπίαν του πρὸς τὴν Φλώραν, ὀρκίζεται ὅτι μόνον τὴν Ἀνθοῦσαν λατρεύει. Ἄλλ' ἢ κόρη φυσικὰ εἶνε ἔκαμπτος, καὶ ὁ δοῦξ μένει μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ τὴν κατακτήσῃ μετὰ τὸν γάμον... Ἐλογόριζεν ὁμοῦ χωρὶς τὴν Φλώραν, ἡ ὁποία, εἰς τὴν κατόπιν σκηνήν, ἅμα βλέπη ὅτι ὁ ἔραστής ἐξέφυγε πλέον ἀπὸ τὰ δίκτυα τῆς καὶ ὅτι ἐννοεῖ νὰ πάρῃ τὴν Ἀνθοῦσαν, μαίνεται, τοῦ ἀποσπᾶ τὸ ἴδιόν του ξίφος καὶ τὸν πληγόνει θανατηφόρως. Προστρέχει καὶ πάλιν ὁ δυστυχὴς βασιλεὺς, ἔλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν... ἢ Ἀνθοῦσα δὲν εἶνε κρυμμένη ὑπὸ τὸ παραπέτασμα. Ὁ Ροδερίγος ἐκπνέων ὁμολογεῖ τὰ πάντα, καὶ ἢ ἔντοχος Φλώρα συλλαμβάνεται... διὰ νὰπαγγονισθῇ.

Οὕτω διὰ τὸ στοίχημα ἀπομένουν μόνον δύο: ὁ πρίγκιψ τῆς Ραιδεστοῦ καὶ ὁ πρίγκιψ τῆς Περγάμου. Συναθροίζονται ὅλοι ἐν πομπῇ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ θρόνου — ἐκεῖ εἶνε καὶ ὁ ζωγράφος Πάμφιλος — καὶ πρῶτος ὁ πρίγκιψ τῆς Περγάμου προβαίνει καὶ λέγει πρὸς τὴν εἰκόνα αὐτὰ τὰ λόγια:

*Ποιὸς νοῦς τὰ κάλλη σου θὰ κρίνῃ;
Τῆς χαυραγῆς οἱ κρῖνοι,
Τ' ἀηδόνα τοῦ Μαγιοῦ, τὰ νυκτιπούλια,
Τᾶστρα ποῦ σέρνει ἢ Πούλια,
Καὶ χιλιάδες χίλια
Μαργαριτάρια στὰ κογχύλια,
Καὶ κάθε τί ποῦ ὁ Πλάστης ἔχει πλάσῃ
Με πόθο, καὶ τὸ χάρισε σὴν πλάσι
Νὰ μαγεύῃ τὴν ψυχὴ μας, νὰ τὴν κἀνῃ
Καὶ τὸ θάνατον ἀκόμη νὰ ξεχάνη·
Ὅλα ἐκεῖνα ἐστάθησαν μπροστὰ σου
Κ' ἔφαλαν: «Ὁ κόρη, στάσου·
Κύτταξέ μας
Ἄγγιξέ μας·
Δός μας χρῶμα, φωνή, φῶς·
Ὁ χρυσός σου ἀδελφός,
Ὁ ἥλιος, δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ
Τόση ἀσπράδα μῆτε τόση
Δάμνη... Κόρη, κύτταξέ μας,
Ἄγγιξέ μας...»
.....
.....*

Ἡ ζωγραφικὴ μένει ὁλοωςδιόλου ἀσυγκίνητη, — ἦτο ἐπόμενον — καὶ ὁ πρῶτος χάνει. Ἔρχεται ἢ σειρὰ τοῦ δευτέρου. Ἄλλ' ὁ Πρίγκιψ τῆς Ραιδεστοῦ ἀρνεῖται νὰ κάμῃ τὸ πείραμα καὶ προφασίζεται τὸ κακότεχνον καὶ τὸ πρόστυχον τῆς εἰκόνας:

*Πῶς θέλετε συγκίνησῃ νὰ δείξῃ σὴ μορφὴ τῆς
Μιὰ ζωγραφικὰ κακότεχνη κ' ἄχαρη, ποῦ ὁ τέχνητης
Μηδὲ ζωὴ τῆς ἔδωσε, μηδ' ἔκφρασι, μηδ' ἄλλο;*

Ὁ Πάμφιλος τότε ἐξανίσταται, μαίνεται, ὑβρίζει, καὶ εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν του παραφοράν, — καὶ εἰς τὴν ἐρωτικὴν του ἀπελπισίαν — ἀρπάζει τὸ πινέλο, τὸ βουτᾶ εἰς ἕνα χρῶμα, καὶ μὲ μίαν πινελιάν, καταστρέφει τὸ ἔργον του — ἢ τοῦλάχιστον προσπαθεῖ...

Ἄλλὰ γίνεται κ' ἐδῶ ὅτι ἔγινε μὲ τὸ σφουγγάρι τοῦ Ἀπελλοῦ. Ὅπως ἐκεῖνο, σφενδονισθὲν μὲ ὀρμὴν, ἀπετύπωσεν εἰς τὴν ἐντέλειαν τὸν ἀφρόν εἰς τὸ στόμα τοῦ κέλητος, (ὁ ὁποῖος εἶχε φέρῃ εἰς ἀπελπισίαν τὸν ζωγράφον), οὕτω καὶ ἢ τυχεῖα, ἢ ὀργίλη πινελιά τοῦ Παμφίλου... συγκινεῖ τὴν εἰκόνα, ἀλλάζει τὴν ἔκφρασίν τῆς καὶ τὴν κάμνει νὰ κλαίῃ! Ὁ Πάμ-

φιλος ἐκέρδισε τὸ στοίχημα τοῦ γάμου! . . .
Αὐτὸ φωνάζει τώρα ἡ Ἀνθοῦσα, πρὸς γενι-
κὴν ἐκπληξιν. Καὶ τὸ ἐξηγεῖ ὡραιότατα:

... Μὲ μιὰ γραμμὴ του
ἄλλαξεν ὄρι ἢ ζωγραφία . . . Τὰ λόγια τοῦ τεχνίτου
δὲν εἶνε χρώματα, γραμμές;
Πατέρα μου, τὸν ἀγαπῶ, τὸν θέλω, τὸν λατρεύω . . .
Κανένα δὲν ἀγάπησα . . . μόνον αὐτὸν καὶ σένα!

Ἐτελείωσεν! Ἄς κροτήσουν τὰ τύμπανα καὶ
ἄς ἠχήσουν αἱ σάλπιγγες . . . Ἡ ὡραία βασι-
λοπούλα στεφανώνεται τὸν Πάμφιλον, καὶ κά-
θονται ἐκτῖνοι καλὰ κ' ἐμεῖς καλλίτερα.

Παραμῦθι . . . βεβαίως, τὸ ἔμμετρον αὐτὸ
δρᾶμα τοῦ κ. Πολέμη εἶνε παραμῦθι. Ἄν μ'
ἔρωτάτε μάλιστα, ἐγὼ θὰ το ἤθελα περισσό-
τερον παραμῦθι καὶ ὀλιγότερον δρᾶμα. Ἡ, ἂν
προτιμᾶτε εἴς, περισσότερο δρᾶμα καὶ διό-
λου παραμῦθι. Διότι, ὅπως εἶνε τώρα, ἂν τὸ
κρίνη κανεῖς μὲ μεγάλην αὐστηρότητα, θὰ
εὔρη ἴσως ὅτι δὲν εἶνε οὔτε παραμῦθι οὔτε
δρᾶμα.

Μὰ τί εἶνε ἐπιτέλους;

Ἀπλούστατα, εἶνε ἓνα διαλογικὸν ποίημα
τοῦ κ. Πολέμη, σύγχρονον, λυρικότατον,
ὅπως κάθε λυρικὸν ποῦ ἔγραψεν ἕως τώρα,
μὲ τοὺς ἰδίους στίχους, μὲ τὸν ἴδιον τρόπον,
μὲ τὴν ἴδιαν ἀφέλειαν, μὲ τὴν ἴδιαν τρυ-
φερότητα, μὲ τὴν ἴδιαν αἰσθηματολογίαν. Ὁ
Πάμφιλος, ὁ ζωγράφος, εἶνε αὐτὸς ὁ ποιη-
τῆς, καὶ ἀγαπᾷ τὴν τέχνην του ὅπως τὴν ἀ-
γαπᾷ ὁ κ. Πολέμη — μὲ τὰς ἰδίας λέξεις —
καὶ ἐκφράζει τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν βασι-
λοπούλαν, ὅπως θὰ τὸν ἐξέφραζεν ὁ κ. Πολέμη
— μὲ τὰς ἰδίας λέξεις — πρὸς τὰς ἄνευ στέμ-
ματος βασιλοπούλας, τὰς ὁποίας ἠγάπησεν . .
εἰς τοὺς στίχους του τοῦλάχιστον. Θέλω νὰ εἴ-
πω, ὅτι τὸ νέον αὐτὸ ἔργον δὲν ἀνεβίβασε
καὶ πολὺ τὸν κ. Πολέμη, οὔτε ὡς δραμα-
τικόν, οὔτε ὡς λυρικόν. Μένει ἐκεῖ ποῦ
ἔστάθη πρὸ καιροῦ, — καὶ εὐτυχῶς στέκεται
τόσον καλά, ὥστε δὲν εἶνε νὰ λυπηθῇ κανεῖς
διὰ τὴν στασιμότητα . . .

Καὶ ἐν τούτοις, θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ ἦτο τὸ
ἔργον καθεαυτὸ παραμῦθι, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέ-
λους. Κάτι, ποῦ νὰ μου ἐνθυμίζη, καὶ ὡς ὑπό-

θεσις καὶ ὡς ἔκφρασις — προπάντων ὡς ἔκ-
φρασις — τὰ παραμῦθια τῆς κυρούλας, κάτι ποῦ
νὰ με μεταφέρει εἰς τὸν μαγικόν, τὸν μακρυ-
νὸν καὶ φανταστικὸν ἐκείνον κόσμον, ὁ ὁποῖος
εἶνε ὁ ἀληθινὸς κόσμος τῆς ποιήσεως. Ἀπὸ
τοὺς ἰδικούς μας, αὐτὸ τὸ κατορθώνει τελείως,
ὅταν διηγεῖται παραμῦθι, ὁ κ. Γρουπάρης. Εἰς
τὰς θαυμασίας του συνθέσεις, δὲν ὑπάρχει οὔτε
μία φράσις, οὔτε μία λέξις, ποῦ νὰ μὴν ἀνα-
καλῆ ὀλόκληρον παρελθόν, ποῦ νὰ μὴν ἀνοίγη
διαμῖς τὴν χρυσόθυραν τῆς παραδόσεως. Ἀ-
πεναντίας, εἰς τὸ ἔργον τοῦ κ. Πολέμη, μο-
λονότι τρίπρακτον, δὲν ἤκουσα σχεδὸν οὔτε
μίαν λέξιν ὡραίαν, παλαιάν, χαρακτηριστικὴν,
λέξιν παραμυθιοῦ. Ὁ κ. Πολέμη δὲν ἀγαπᾷ
νὰ ἐρευνᾷ τὰ παλαιὰ μας, τὰ μεσαιωνικὰ θη-
σαυροφυλάκια, οὔτε ὅταν γράφῃ παραμῦθια
προτιμᾷ τὰς νέας λέξεις καὶ τοὺς νέους τρό-
πους τοῦ ἐκφράζεσθαι. ὁ δὲ ζωγράφος του
Πάμφιλος σκέπτεται καὶ ὀμιλεῖ, ὅπως θὰ ὀμι-
λοῦσε καὶ ὁ κ. Ἰακωβίδης, ἂν ἦτο ποιητῆς.

Τὰ ἴδια θὰ ἔλεγα καὶ διὰ τὴν ὑπόθεσιν
τοῦ «Στοιχήματος», τὸ ὁποῖον εἰς τὰς περισ-
σοτέρας του λεπτομερείας εἶνε ἓνα δρᾶμα, ἂν
ἔχι σύγχρονον, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἄσχετον μ'
ἐκεῖνα τὰ ἀγρίως ὡραῖα, τὰ φωτεινῶς συμβο-
λικά, τὰ τραγικῶς μοιραῖα, τὰ ὄνειρωδῶς ὀμι-
χλώδη ἢ τὰ ἀπαραμίλλως χαριτωμένα δρᾶματα
τῶν παραμυθίων. Ὁρισμένως ἢ καλῆ κυρούλα
δὲν θὰ το ἀνεγνώριζεν!

Αἱ ἐλλείψεις αὐταί, αἱ ὁποῖαι ἀφαιροῦν ἀπὸ
τὴν φιλολογικὴν ἀξίαν, συντείνουν πολὺ εἰς τὴν
σκηνικὴν ἐπιτυχίαν. Ἄλλως τε καὶ οὕτω τὸ
ἔργον τοῦ κ. Πολέμη εἶνε ὄριμον, ἄρτιον,
εὐμορφον καὶ πολὺ διασκεδαστικόν, καὶ ὡς
τοιούτον ἤρесе κ' ἐχειροκροτήθη τόσον ὑπὸ
τοῦ κοινῆ τοῦ θεάτρου τῆς Νεαπόλεως. Ἐ-
πειτα ὁ καλὸς θίασος μᾶς τὸ παρουσίασε φι-
λοτίμως, μὲ ὄλην τὴν ἐφικτὴν εἰς ὑπαίθριον
θέατρον μεγαλοπρέπειαν, καὶ μὲ τὴν λαμπρὰν
ὑπόκρισιν τοῦ κ. Δαμάσκου (Παμφίλου) καὶ
τῆς Κας Λαλαοῦνη (Ἀνθούσας.) Καὶ τὸ «Στοι-
χημα» θὰ παιχθῇ πολλὰς φορὰς, μολονότι οἱ
θίασοί μας προτιμοῦν νὰ παίζουν μεταφρα-
σμένα ἔργα, τὰ ὁποῖα κάμνουν μὲν τὴν ἴδιαν
εἰσπραξιν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ φαιρῆται ἀπ' αὐτῆς
. . . τὸ ποσοστὸν τοῦ συγγραφέως.